

Cartea lui Daniel - O sută douăzeci și cinci

Deschiderea semnificației profetice: descifrarea lui Daniel 11:40 și implicațiile sale pentru creștinismul contemporan

Jeff Pippenger

2024-03-09

Versetul patruzeci din Daniel unsprezece începe la vremea sfârșitului, însă versetul identifică două vremi ale sfârșitului și, prin urmare, îi îngăduie studentului profeției să alinieze prima vreme a sfârșitului cu a doua vreme a sfârșitului. Când această aplicare este făcută, linia istoriei millerite, care a început în 1798, merge în paralel cu istoria Statelor Unite în 1989. Cele două linii identifică linia adevăratului corn protestant și linia cornului republican al fiarei pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Ambele linii încep la vremea sfârșitului din 1798, iar vremea sfârșitului din 1989 pur și simplu completează și oferă o a doua mărturie a semnelor de hotar ale adevărului care sunt desigilate în verset.

Mișcarea celui de-al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, dar a fost amânată prin răzvrătirea de șapte ani din 1856 până în 1863. Venirea celui de-al treilea înger s-a repetat la 11 septembrie 2001. Anul 1863 a fost prefigurat de prima tabără a vechiului Israel la Cades și de răzvrătirea celor zece iscoade, iar 11 septembrie 2001 a fost prefigurat de ultima tabără a vechiului Israel la Cades și de răzvrătirea lui Moise. Răzvrătirea din 1863 a reprezentat prima răzvrătire de la Cades, care a adus o judecată de moarte în pustie. Răzvrătirea de la 11 septembrie 2001 a reprezentat ultima răzvrătire de la Cades, care a adus moartea conducerii adventismului laodicean.

Coborârea îngerului la 11 august 1840, care a inaugurat mișcarea din 1840 până în 1844, pe care Sora White a numit-o o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu, a prefigurat data de 11 septembrie 2001 și a identificat o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din anii 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă în fiecare stațiune misionară din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea; dar acestea urmează să fie întrecute de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Prima venire a celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844 (primul Cades), a fost pentru a încheia lucrarea, însă poporul lui Dumnezeu a ales să-și pună un nou conducător și să se întoarcă în Egipt. Până în 1863, ei „rezidiseră Ierihonul”, în loc să participe la lucrarea lui Dumnezeu de a dărâma zidurile Ierihonului. De aceea, au fost blestemați, cu moartea în pustie.

Iar Iosua i-a pus atunci să jure, zicând: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi această cetate, Ierihonul; cu întâiul său născut îi va pune temelia, și cu fiul său cel mai tânăr îi va așeza porțile.” Iosua 6:26.

Ca și în cazul Israelului antic la primul Cades, care respinsese solia lui Iosua și Caleb, răzvrătirea Israelului modern la primul Cades (1863) a adus asupra lor blestemul lui Iosua. Când al treilea înger s-a întors la 11 septembrie 2001 (ultimul Cades), a început lucrarea finală, pregătitoare pentru momentul în care Dumnezeu va doborî Ierihonul și zidurile lui.

22 octombrie 1844 marchează sosirea celui de-al treilea înger și, făcând astfel, marchează sosirea duminicii care va veni curând în zilele de pe urmă. Anul 1863 marchează sfârșitul perioadei de probă a celui de-al treilea înger, care a început la 22 octombrie 1844. Prin urmare, 1863 este un simbol al legii duminicale care va veni curând, căci Isus reprezintă întotdeauna sfârșitul prin început. În 1863, națiunea a fost împărțită în două clase și, tot astfel, la legea duminicală, se vor manifesta două clase.

Igihe cy'igeragezwa cy'umumarayika wa gatatu mu mateka y'Abamillerite cyatangiye mu 1844 kirangira mu 1863, kandi intangiriro n'iherezo, byombi byaranzwe n'itegeko ryo ku Cyumweru ryo mu minsi y'imperuka. Mu mateka ari hagati y'intangiriro (1844) n'iherezo (1863), harimo ubugome bwo kwigomeka bw'umutwe w'Abamillerite (1856). Bityo, icyo gihe cyitwaje ikimenyetso cya "Ukuri." Gusubira i Kadashi ku nshuro ya kabiri ku wa 11 Nzeri 2001 kuranga intangiriro y'igikorwa cy'igeragezwa cy'umumarayika wa gatatu, kizasozwa n'itegeko ryo ku Cyumweru rigiye kuza vuba, nk'uko byashushanyijwe mbere n'umwaka wa 1863.

De la acea lege duminicală până la încheierea timpului de probă al omenirii, Ierihonul și zidurile lui vor fi doborâte, în armonie cu judecata executivă asupra curvei Babilonului, care este reprezentată în acea istorie. Versetul patruzeci începe în 1798 și se încheie la legea duminicală care va veni curând, în versetul patruzeci și unu. Timpul sfârșitului, în 1798, reprezintă linia internă a bisericii lui Dumnezeu, începând cu milleriții din mișcarea primului înger și continuând până la mișcarea celui de-al treilea înger și la cei o sută patruzeci și patru de mii. Toate într-un singur verset.

Războiul dintre împăratul de la miazănoapte, care a început odată cu ascensiunea împăratului de la miazăzi în 1798, a fost adus la încheiere în 1889, când împăratul de la miazăzi a fost înfrânt printr-o alianță între a cincea și a șasea împărăție din profeția biblică. Războiul dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, care a început în 1798, a fost recunoscut de milleriți ca un război împotriva Romei, pe care ei o vedeau pur și simplu ca pe cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalității. Când războiul s-a încheiat în 1889, toate cele trei puteri pustiitoare erau implicate, iar acest lucru a marcat începutul ilustrației profetice a acelor trei puteri care conduc lumea spre Armagedon, reprezentat din punct de vedere geografic în versetul patruzeci și cinci din Daniel unsprezece.

Versetele patruzeci până la patruzeci și cinci identifică dinamica profetică a celor trei puteri care îl aduc pe papă la sfârșitul său între mări și muntele cel slăvit și sfânt. Înțeleasă corect, istoria profetică reprezentată în versetul patruzeci și unu include versetele patruzeci și unu până la patruzeci și patru.

De aceea, începând de la timpul sfârșitului din 1889, împreună cu a doua mărturie a anului 1798, care identifică începutul și sfârșitul războiului dintre împăratul de la miazăzi și împăratul de la

miazănoapte, versetele patruzeci și unu până la patruzeci și patru identifică întreita unire a unei papalități a cărei rană de moarte este vindecată, iar versetul patruzeci și cinci este locul unde ea ajunge la sfârșitul ei. Versetele, atunci când sunt abordate din această perspectivă, prezintă o istorie exterioară Bisericii lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată și de relația dintre cele șapte pecetei și cele șapte biserici din cartea Apocalipsei.

Umurongo w'amateka y'ubuhanuzi uhagarariwe na 1798 ugereranya mbere na mbere urubanza rw'igenzura, kandi umurongo utangirira kuri iyo ngingo imwe mu 1989 ugereranya mbere na mbere urubanza rw'ishyirwa mu bikorwa. 1798 ushimangira mbere na mbere umurimo w'intumwa itegura inzira y'Intumwa y'Isezerano, kandi 1989 ushimangira mbere na mbere umurimo w'intumwa ya Eliya.

Începând cu anul 1798, când cartea lui Daniel a fost desigilată, asistăm la sporirea cunoștinței privind istoria profetică, în cadrul căreia Hristos Își conduce poporul într-o relație de legământ care realizează unirea permanentă a divinității cu umanitatea. Acel legământ al zilei de pe urmă este identificat în mod repetat în Scripturi.

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; legământ pe care ei l-au călcat, măcar că le-am fost soț, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele său, niciunul pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. Ieremia 31:31–34.

Toți prorocii identifică zilele de pe urmă, iar expresia „zilele de pe urmă”, în profetie, reprezintă perioada judecății. Primul înger a sosit în 1798, la vremea sfârșitului, pentru a vesti deschiderea judecății în 1844, care este și venirea zilelor de pe urmă. Zilele de pe urmă sunt „zilele” lui Ieremia care vor veni, când Dumnezeu avea să „ierte” „nelegiuirea” și să „nu-Și mai aducă aminte” de păcatele poporului Său. Lucrarea aceasta este împlinită de Hristos, ca Mare-Preot, în ziua antitipică a ispășirii, în timpul „zilelor de pe urmă”.

Dacă adventismul millerit ar fi continuat, prin credință, să umble în lumina progresivă a celui de-al treilea înger, care a sosit la 22 octombrie 1844, ei ar fi fost deja în căminul lor veșnic împreună cu Isus. Aceasta este ceea ce înțelege Ieremia când spune: „după zilele acelea”. „Zilele acelea” sunt perioadele profetice care au condus spre anul 1844 și s-au încheiat în el. Ele sunt „zilele” la care face referire capitolul doisprezece din Daniel.

Dar tu mergi pe calea ta până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și te vei ridica în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

La „sfârșitul zilelor”, sau, așa cum spune Ieremia, „după zilele acelea”, Hristos a rânduit să pună Legea Sa în părțile lăuntrice ale poporului Său și să scrie Legea Sa pe inimile lor. Părțile lăuntrice fiind firea de jos, sau, cum o numește Pavel, carnea, iar inima fiind firea de sus. Legământul

făgăduiește să dea poporului Său o minte nouă la convertire și un trup nou la a Doua Venire. Omul a căzut împreună cu Adam, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu și care a fost creat cu o fire de sus și o fire de jos. Legământul lui Hristos este de a răscumpăra omenirea, cu firea ei îndoită, de sub blestemul păcatului.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit. «În ziua aceea voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului; voi frânge din țară arcul, sabia și războiul și-i voi face să se culce în siguranță. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; da, te voi logodi cu Mine în neprihănire, în judecată, în bunătate iubitoare și în îndurări. Te voi logodi cu Mine în credincioșie; și vei cunoaște pe Domnul.»”

“V té dni se stane, že vyslyším, praví Hospodin, vyslyším nebesa a ona vyslyší zemi; a země vyslyší obilí, víno i olej, a ty vyslyší Jizreel. A zaseji si ji v zemi; a slituji se nad tou, která nedošla slitování; a těm, kteří nebyli mým lidem, řeknu: Ty jsi můj lid; a oni řeknou: Ty jsi můj Bůh.’ Ozeáš 2:14–23.”

„«În ziua aceea, ... rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov ... se vor sprijini cu adevărat pe Domnul, Sfântul lui Israel.» Isaia 10:20. Din «orice neam, orice seminție, orice limbă și orice norod» vor fi unii care vor răspunde cu bucurie mesajului: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecării Lui.» Ei se vor întoarce de la orice idol care îi leagă de acest pământ și se vor «închina Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor». Ei se vor elibera din orice încurcătură și vor sta înaintea lumii ca monumente ale milei lui Dumnezeu. Ascultători de orice cerință divină, ei vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca aceia care «păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». Apocalipsa 14:6–7, 12.”

„Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce seamănă sămânța; munții vor picura must dulce, și toate dealurile se vor topi. Și voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel, și ei vor zidi cetățile pustiite și le vor locui; vor sădi vii și vor bea vinul lor; vor face și grădini și vor mânca rodul lor. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeuul tău. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Atunci când Ieremia spune „după zilele acelea”, „zilele” care au precedat lucrarea reprezentată prin venirea deodată a lui Hristos la templul Său pentru a-l curăți au fost perioadele profetice care s-au încheiat în 1798 și 1844. Sfârșitul acelor zile profetice (perioade) a marcat cei patruzeci și șase de ani în care Hristos a ridicat templul millerit, iar când El a venit deodată la 22 octombrie 1844, împlinea capitolul trei din Maleahi, pe care l-a împlinit, de asemenea, atunci când a curățit templul la începutul și la sfârșitul lucrării Sale.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele care corup sufletul. Maleahi 3:1–3 citat.” Hristos, Lumina lumii, 161.

Și „după zilele acelea”, Hristos a intenționat să curețe templul pe care îl ridicase, care reprezenta lucrarea Sa de curățire a inimilor poporului Său de întinarea păcatului, sau, așa cum afirmă Ieremia, de scriere a legii Sale în inimile și în lăuntrul lor.

Căci, găsindu-le vină, zice: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că n-au stăruit în legământul Meu, și nu i-am mai luat în seamă, zice Domnul. Căci acesta este legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; și Eu le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor.” Evrei 8:8–10.

Cuvintele „acele zile” erau „sfârșitul zilelor” lui Daniel, care s-a încheiat în 1798 și 1844. Linia cornului protestant care începe în 1798, în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, subliniază relația de legământ care este stabilită cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Cuvântul ebraic „sorț” este o piatră mică folosită pentru a hotărî destinul cuiva. Lui Daniel i s-a spus să meargă și să se odihnească (în moarte), până la „sfârșitul zilelor”, când, în 1844, judecata avea să înceapă și destinul lui avea să fie hotărât.

Dar tu mergi pe calea ta până va veni sfârșitul; căci te vei odihni și te vei ridica iarăși în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

„Zilele” „sfârșitului zilelor” reprezintă profețiile de timp care s-au încheiat în 1844, căci după aceea timpul profetic nu avea să mai fie. Cele două mii trei sute de ani, care constituiau viziunea marah, însemnând apariția subită a lui Hristos în sanctuarul Său, s-au încheiat atunci, iar cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai ultimei indignări s-au încheiat, de asemenea, întocmai cum zilele primei indignări se încheiaseră la vremea sfârșitului, în 1798. „După zilele acelea”, la care se referă Ieremia, a fost apoi reluat de Pavel. Pavel se referă de două ori la expresia lui Ieremia, „după zilele acelea”, căci Pavel nu tratează doar legământul care urma să fie instituit „după zilele acelea”, ci, mai important, el identifică lucrarea lui Hristos ca Mare-Preot.

Căci printr-o singură jertfă i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Despre aceasta ne este martor și Duhul Sfânt; căci, după ce a zis mai înainte: „Acesta este legământul pe care-l voi face cu ei după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor”; apoi adaugă: „Și de păcatele și fărădelegile lor nu-Mi voi mai aduce aminte.” Iar acolo unde este iertarea acestora, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat. Astfel dar, fraților, fiindcă avem îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdea, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare-Preot peste casa lui Dumnezeu. Evrei 10:14–21.

Cei două sute douăzeci de ani care leagă profeția viziunii marah a apariției lui Hristos de profeția de două mii cinci sute douăzeci de ani a viziunii chazon a istoriei profetice leagă împreună, sau unesc, începutul acelor două perioade profetice printr-o legătură simbolică ce reprezintă unirea omenescului cu divinul, care este lucrarea pe care Hristos o împlinește în curățirea ce are loc în timpul mișcării celui de-al treilea înger și care are ca rezultat legământul pe care El îl face cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Viziunea chazonului, care ilustrează călcarea în picioare a templului, este viziunea omenirii care a fost călcată în picioare de păcat, încă de la răzvrătirea lui Adam în Grădina Edenului; iar viziunea marahului, care ilustrează lucrarea lui Hristos de restaurare și curățire a templului, s-au împlinit amândouă la 22 octombrie 1844. Există două profeții de câte două mii cinci sute douăzeci de ani ale indignării lui Dumnezeu, care reprezintă călcarea în picioare a oștirii și a sanctuarului.

Amândouă aceste profeții reprezintă călcarea în picioare a omenirii, care urmează să fie restaurată prin viziunea marahului. Aceste două indignări ale lui Dumnezeu împotriva poporului Său reprezintă indignarea revărsată asupra omenirii căzute, care avea să fie salvată și restaurată numai prin lucrarea lui Hristos de rezidire și curățire a templului căzut.

Cele două indignări reprezintă natura superioară și natura inferioară a omenirii. La căderea lui Adam, natura inferioară a luat întâietatea asupra naturii superioare, iar planul lui Hristos pentru oameni era ca natura superioară să domnească peste natura inferioară. La căderea lui Adam, natura superioară a căzut pradă poftelor naturii inferioare, iar planul lui Dumnezeu a fost răsturnat. Acesta este sensul „convertirii” biblice. A fi convertit înseamnă ca natura superioară să fie readusă în poziția ei de stăpânire asupra naturii inferioare. A converti înseamnă a răsturna sau a întoarce cu susul în jos.

Prima indignare împotriva împărăției de nord a fost indignarea împotriva firii inferioare care, la cădere, a supus firea superioară. Acea indignare a venit mai întâi, căci Hristos a preluat lucrarea răscumpărării chiar din punctul în care ea a început întâia dată, iar ea a început cu pofta firii inferioare, care era pofta apetitului. Hristos Și-a început lucrarea cu patruzeci de zile de post.

„Cristos știa că, pentru a duce cu succes mai departe planul mântuirii, trebuia să înceapă lucrarea de răscumpărare a omului chiar acolo unde a început ruina. Adam a căzut prin îngăduirea apetitului. Pentru a-i întipări omului obligațiile sale de a asculta de Legea lui Dumnezeu, Cristos Și-a început lucrarea de răscumpărare prin reformarea obiceiurilor fizice ale omului. Decăderea în virtute și degenerarea rasei se datorează în principal îngăduirii apetitului pervertit.” Testimonies, volumul 3, 486.

Cea de-a doua indignare a fost împotriva naturii superioare, reprezentată prin împărăția de sud, unde se află Ierusalimul, cetatea pe care Dumnezeu a ales-o pentru a-Și pune Numele. La 22 octombrie 1844, lucrarea pe care Hristos a intenționat să o facă și lucrarea pe care o împlinește acum sunt reprezentate prin cele două toiege ale lui Ezechiel.

Atunci când cele două toiguri ale lui Ezechiel sunt unite împreună într-un singur toieg pentru totdeauna, aceasta identifică legământul prin care Hristos îndepărtează păcatul din poporul Său pentru totdeauna, iar naturile superioară și inferioară sunt readuse la structura ierarhică potrivită, și oamenii sunt din nou întregi. În starea neconvertită, natura inferioară a omului, reprezentată de cea dintâi indignare, stăpâna peste natura superioară a omului, reprezentată de cea din urmă indignare. Astfel, cea dintâi indignare era împotriva împărăției de nord, care se afla din punct de vedere geografic „deasupra” împărăției de sud.

Cei două sute douăzeci de ani care leagă cele două viziuni ale marah și chazon de divinitate și umanitate, în începuturile lor reciproce, se unesc amândouă într-un singur toiag atunci când Hristos finalizează lucrarea îngerului al treilea împreună cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Aceasta este profeția ultimei indignări împotriva împărăției de miazăzi, care este unită cu profeția arătării din 1844, căci legământul oferă o minte nouă la convertire, însă trupul cel nou (împărăția de miazănoapte) este restaurat numai la a doua venire, într-o clipită de ochi.

Versetul patruzeci din Daniel unsprezece identifică ambele timpuri ale sfârșitului și, făcând astfel, accentuează o linie internă și o linie externă a istoriei profetice în timpul istoriei fiarei pământului din Apocalipsa capitolul treisprezece. Adevărurile care sunt desigilate în acest verset reprezintă atât liniile interne, cât și pe cele externe ale adevărului pe care Hristos a venit să le identifice și să le împlinească în poporul Său. Adevărul că omenirea unită cu divinitatea nu păcătuiește este reprezentat în lumina legată de efectul desigilării cunoștinței și reprezintă adevărul intern al poporului lui Dumnezeu în ultimele zile. Lumina reprezentată de războiul dintre puterile care conduc lumea la Armaghedon este adevărul extern al poporului lui Dumnezeu în ultimele zile.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit iarăși, zicând: „Și tu, fiu al omului, ia-ți un lemn și scrie pe el: «Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui.» Apoi ia un alt lemn și scrie pe el: «Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui.» Și apropie-le unul de altul, ca să fie un singur lemn, și vor fi una în mâna ta. Iar când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?», să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi pune împreună cu el, împreună cu lemnul lui Iuda, și voi face din ele un singur lemn, și vor fi una în mâna Mea.» Iar lemnele pe care vei scrie să fie în mâna ta înaintea ochilor lor. Și să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor, unde s-au dus, și-i voi aduna din toate părțile și-i voi aduce în țara lor. Și voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; și nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi despărțiți în două împărății, niciodată. Nici nu se vor mai pângări cu idoli lor, nici cu lucrurile lor urâcioase, nici cu vreuna din fărâdelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și-i voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei și toți vor avea un singur păstor; vor umbla și în judecățile Mele, vor păzi hotărârile Mele și le vor împlini. Vor locui în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea ei, copiii lor și copiii copiilor lor, în veci; și robul Meu David va fi voievodul lor pe vecie. Voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei. Îi voi așeza, îi voi înmulți și Îmi voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi și el cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, care sfințesc pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna.»” Ezechiel 37:15–28.